

ΣΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΩΝ ΡΕΪΖΗΔΩΝ

(Μουσική. Κασιώτικη σούστα. Ανοίγουν σιγά τα φώτα και μπαίνουν ο Γιάννης και η Μαρίνα).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Λοιπόν, πως σου φαίνεται το σπίτι μας;

ΜΑΡΙΝΑ: Εκπληκτικό! Και η θάλασσα τόσο γαλάζια... Τόση ηρεμία...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σε προειδοποίησα, ότι εδώ, στο Πισκοπιό, τον χειμώνα είναι ερημιά...

ΜΑΡΙΝΑ: Δε μ' ενδιαφέρει ο κόσμος. Σ' αγαπώ. Θέλω να χαρώ την αγάπη σου μες στην ερημιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Χαμογελά) Είναι στιγμές που εσύ, η ώριμη και μυαλωμένη γυναίκα, έχεις αντιδράσεις δεκαπεντάχρονης κοπέλας.

ΜΑΡΙΝΑ: Είμαι ερωτευμένη. Αυτό εξηγεί τα πάντα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κι εγώ είμαι ερωτευμένος. Αυτό όμως δε μ' εμποδίζει να σκέφτομαι πρακτικά.

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι Έλληνας.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θα γίνεις κι εσύ Ελληνίδα, και θα εγκρίνεις τις πρακτικές σκέψεις μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Μπορώ να τις ακούσω;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έγραψα του Μηνά, στην Αθήνα, να μας αγοράσει ένα αυτοκινητάκι, μια Citroen. Έτσι, θα μπορούμε να επικοινωνούμε εύκολα με τη Σύρα. Κυρίως εσύ. Θα έχουμε και σοφέρ. Αλλά τώρα θα ήθελα να σε συστήσω στη μητέρα μου. Μάνα!

(Μπαίνει η Ρεϊζαίνα. Γυναίκα ηλικιωμένη με μαύρο φουστάνι και αυστηρό παρουσιαστικό)

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Καλώς τον! Καλώς όρισες γιέ μου!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μαρίνα, η μητέρα μου.

(Η Μαρίνα φιλά το χέρι της **ΡΕΙΖΑΙΝΑΣ**)

ΜΑΡΙΝΑ: Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σου έφερα μια όμορφη γυναίκα από τις χώρες του Βορρά...

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Συγκρατημένη και ελαφρώς επιθετική) Καλώς την. Θα σας φέρω καφέ και γλυκό.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θα τον πιούμε στο γραφείο μου. Είσαι μια χρυσή μάνα. (Στη Μαρίνα) Δε μου λες, ο αδερφός μου πως σου φάνηκε;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε τον ξέρω καλά, ήρθε μονάχα για τρεις μέρες στο γάμο μας και ξανάφυγε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι εντύπωση σου έκανε;

ΜΑΡΙΝΑ: Την πιο καλή. Εξάλλου μου έχεις μιλήσει τόσες φορές για αυτόν.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Φοβάμαι πως δε θα κουραστώ να σου μιλώ . Βλέπεις, ο Μηνάς είναι νομική ιδιοφυΐα , μου το είπαν οι καθηγητές του. Θα έκανα τα πάντα για να του εξασφαλίσω μια άνετη ζωή.

ΜΑΡΙΝΑ: Τώρα, μαζί και με τα δικά μου κεφάλαια, νομίζω ότι αυτό θα είναι σίγουρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Προτείνω, για να ενταχθείς στους τοπικούς κύκλους, να κάνεις μαθήματα ελληνικών με ένα καθηγητή, ώστε να μάθεις τα νέα ελληνικά.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί όχι; Ερωμαί σου..

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ca, en grec modern c'est: Σ'αγαπώ!

ΜΑΡΙΝΑ: (Χαμηλόφωνα) Σ' αγαπώ!

(Αγκαλιάζονται. Μπαίνει διακριτικά η Ρεϊζαίνα , τους κοιτά σιωπηλή και αποχωρεί με πικραμένο βλέμμα).

(Τα φώτα σβήνουν και η Μαρίνα αποχωρεί. Όταν ανοίξουν ξανά τα φώτα, βλέπουμε τη Ρεϊζαίνα και τον Γιάννη καθισμένους αντικριστά στις πολυθρόνες. Επάνω στο τραπέζι δυο φλιτζάνια με καφέ)

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Γιάννη, η Φραντσέζα συμφώνησε όντως να δώσει τριάντα χιλιάδες για τα χρέη και για το νέο βαπόρι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι απλά συμφώνησε, αλλά στην εταιρεία που θα ιδρύσουμε ζήτησε το 49% των μετοχών και εγώ με το Μηνά να πάρουμε το 51%.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Και γιατί αυτό;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Με το πρόσχημα ότι η εταιρεία είναι των Ρεϊζήδων και ότι εμείς μοχθούμε. Συνεπώς, όπως είπε, τα κεφάλαια '' Μπαρέ'' έχουν μικρότερη αξία από τα κεφάλαια ''Ρεϊζή''.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Μυστήρια γυναίκα...Αλήθεια , τι ξέρουμε για το παρελθόν της; Τη ζωή της πριν γνωριστείτε στο κατάστρωμα της ''Χίμαιρας'';

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μητέρα, η Μαρίνα δεν είναι σαν τις δικές μας τι γυναίκες. Σκέφτεται αλλιώς, νιώθει αλλιώς. Δε θα 'θελε ποτέ να τη ρωτάνε για την περασμένη ζωή της. Αν νιώσει την ανάγκη, θα μιλήσει πρώτη αυτή...

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (σοβαρεύει) Θαρρείς πως θα την ρωτούσα, αν δεν καταλάβαινα πως ήθελε να μιλήσει; Φαίνεται πως με έχεις για άμυαλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μη με παρεξηγείς

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Πώς γίνεται να σε παρεξηγήσω; Θα ήθελα όμως να σε ρωτήσω κάτι...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι;

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Εσένα σου μίλησε ποτέ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι, ποτέ. Ούτε και θα μου μιλήσει ποτέ.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Συνοφρυωμένη) Έτσι φαίνεται είναι οι ξένοι. Δεν έχουν την καρδιά στο χέρι. Διαφεντεύουν τη γλώσσα τους...

(Βγαίνει η Ρεϊζαίνα. Ο Γιάννης μόνος συλλογίζεται)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν την αγαπάει. Όχι, δεν την αγαπάει. Μα κι η Μαρίνα... Είναι έξυπνες και οι δύο. Θα βρουν τρόπο να συνεννοηθούν.

(Βγαίνει από τη σκηνή. Τα φώτα χαμηλώνουν. Μουσική. Όταν ανοίγουν τα φώτα η Μαρίνα κάθεται στη μια πολυθρόνα. Είναι ελαφρώς χαμένη στο κενό. Μπαίνει μετά από λίγο ο Γιάννης.)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι έχεις; Σού 'τυχε τίποτα δυσάρεστο;

ΜΑΡΙΝΑ: Ω, όχι! Απεναντίας! Η μητέρα μου διηγήθηκε κάτι παλιές ιστορίες. Τους καημούς, τις χαρές, τις ελπίδες της. Κάτι δικά της πράγματα, που εσύ δεν τα ξέρεις...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Χαίρομαι ιδιαίτερα. Επιτέλους! Θα τη φωνάξω για να μιλήσουμε και για την άφιξη του Μηνά.

ΜΑΡΙΝΑ: Πότε έρχεται;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Την παραμονή των Χριστουγέννων. Θα μείνει ως του Αη-Γιαννιού.

ΜΑΡΙΝΑ: Να μια καλή ευκαιρία να τον γνωρίσω και περισσότερο!
(Βγαίνει)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μητέρα, έρχεσαι λίγο που σε θέλω;

(Μπαίνει η Ρεϊζαίνα)

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Πες μου, Γιάννη. Τώρα δα ετοιμάζα τη βορεινή κρεβατοκάμαρα για το Μηνά. Έκαμα και λίστα με τα αγαπημένα του φαγητά και γλυκά. Θα κατέβω στη Σύρα μια από τις επόμενες μέρες.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλά, σε εμπιστεύομαι σε αυτά. Δε μου λες, τι είπες σήμερα στη Μαρίνα;

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Σκληρή, θυμωμένη) Παραμύθια! Τι άλλο θα μπορούσα να της πω;

(Τα φώτα σβήνουν αργά με τον Γιάννη και τη Ρεϊζαίνα να κοιτάζονται με βλέμμα θλίψης. Μουσική και ήχος βαποριού).

ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ (OFF): Στις πέντε το απόγευμα κατέβηκαν στη Σύρα και περίμεναν πότε θα φανεί το βαπόρι. Κατά τις έξι φάνηκε να ‘ρχεται. Χωρίς να περιμένον την αγκυροβολία και τη μανούβρα, πήγαν στο ντόκο. Η βροχή τους μούσκευε. Κοιτούσαν στο συνωστισμό του καταστρώματος να ξεχωρίσουν το Μηνά. Μόλις φάνηκε, φιλήθηκαν, αγκαλιάστηκαν και ανηφόρησαν για το Πισκοπιό.

(Ανοίγουν τα φώτα. Η Ρεϊζαίνα ,ο Γιάννης και η Μαρίνα καθισμένοι στις πολυθρόνες. Μπαίνει ο Μηνάς)

ΜΗΝΑΣ: Να ‘μαι ξανά στο πατρικό μου, λοιπόν. Καλώς σας βρήκα!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλώς όρισες Μηνά!

ΜΗΝΑΣ: Comment ça va, petite soeur;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Η Μαρίνα μιλάει πια περίφημα ελληνικά!

ΜΗΝΑΣ: Αλήθεια;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι δα! Κάνω ακόμα σολοικισμούς και η προφορά μου είναι, πως το λένε...laisse ‘adesirer.

ΜΗΝΑΣ: Μη ενδεδειγμένη! Μάλιστα!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πες μας τα δικά σου; Πως τη βλέπεις τη Νομική;

ΜΗΝΑΣ: Αδερφέ μου, μισώ θανάσιμα την επιστήμη που έχεις χρέος να σπουδάσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αποτρελάθηκες μωρέ; Τι λες;

ΜΗΝΑΣ: Τη μισώ γιατί με εμποδίζει να εκπληρώσω τ’ όνειρο της ζωής μου: μια γαλήνια ύπαρξη σε τούτο το νησί, κοντά σε εσάς, που τόσο αγαπώ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Νομίζω ότι τα παραλές...Δε χαθήκαμε δα!

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν τα παραλέει καθόλου! Είναι Έλληνας. Για τους Έλληνες, η οικογένεια είναι θεσμός ευτυχίας απροσπέλαστος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Και από πού το συμπεραίνεις αυτό;

ΜΑΡΙΝΑ: (Σηκώνεται) Αρκεί να δει κανείς τον τρόπο που αγκαλιάζεστε και φιλιέστε. Στην πατρίδα μου, είδα μόνο ερωτευμένους να αγκαλιάζονται έτσι. Συγγενείς ποτέ. Ενώ οι Έλληνες εκδηλώνουν τα συναισθήματα τους.

ΜΗΝΑΣ: Σωστά! Ο δεσμός του αίματος εξακολουθεί να είναι ιερός.

ΜΑΡΙΝΑ: Όπως ο Οιδίπους, που γίνεται άθελά του εραστής της μητέρας του, ο Ορέστης, που σκοτώνει τη μάνα του για να εκδικηθεί το φόνο του πατέρα του, η Φαίδρα που ερωτεύεται τον πρόγονό της, η Μήδεια, που σκοτώνει τα παιδιά της από έρωτα.

ΜΗΝΑΣ: Όλοι τους άνθρωποι που δεν μπορεί να κατανοήσει το γερμανικό μυαλό σας. Μαγεμένοι ως τα τρίςβαθα της ψυχής τους από τα φίλτρα των ορμονών που τους γέννησαν.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Στον Μηνά) Τον Μαρτή Καστρινό τον είδες καθόλου;

ΜΗΝΑΣ: Τον είδα στην Ασκληπιού, στο σπίτι του Παλαμά.

ΜΑΡΙΝΑ: Μηνά, γνωρίζεις τον Κωστή Παλαμά;

ΜΗΝΑΣ: Το ότι τον γνωρίζω εγώ δεν είναι διόλου παράξενο. Καταπληκτικό είναι πως εσύ έχεις πληροφορηθεί την ύπαρξή του!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Βλέπεις, η Μαρίνα έχει πλήρως κατατοπιστεί στην ελληνική πνευματικότητα.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Θα φύγεις πάλι τόσο γρήγορα... Σε έφαγε η Αθήνα...

ΜΗΝΑΣ: Μαρίνα, γιατί δεν ήρθες ακόμα στην Αθήνα;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θέλω να τη γνωρίσω πριν να είμαι ώριμη για αυτό.

ΜΗΝΑΣ: Ωριμη;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι. Για μένα η Αθήνα είναι συνταιριαγμένη με το ιδεώδες της πιο πλατιάς, της απόλυτης ομορφιάς!

ΜΗΝΑΣ: Μιλάς για την Αρχαία Αθήνα...

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι. Καταλαβαίνω πως από τότε πέρασαν αιώνες, που έδωσαν νέα μορφή και ουσία στο ελληνικό στοιχείο της Αθήνας. Θέλω πρώτα να κατανοήσω τούτο το νεοελληνικό στοιχείο. Έτσι, δε θα

υπάρχει κίνδυνος να τραυματιστεί η φαντασία μου από τη σημερινή Αθήνα.

ΜΗΝΑΣ: Όπως νομίζεις. (Στον Γιάννη) Αδερφέ δεν πάμε λίγο να συζητήσουμε τα της εταιρείας;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ακόμα δεν ήρθες , αλλά δεν είναι κακή ιδέα. Έλα, πάμε στο γραφείο μου.

(Βγαίνουν. Μένουν η Μαρίνα με τη Ρεϊζαίνα. Η Μαρίνα πάει να αποχωρήσει με τρόπο)

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Μαρίνα, δεν κάθεται λίγο να τα πούμε;

ΜΑΡΙΝΑ: (Διστακτική) Ευχαρίστως. (Κάθεται).

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Λοιπόν, μετά από τόσον καιρό, είσαι ευχαριστημένη από το σπίτι μας;

ΜΑΡΙΝΑ: Βέβαια! Μου κάνει εντύπωση η λιτότητα σε όλα.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Με αυστηρό ύφος) Έτσι μάθαμε εμείς οι Κασιώτες. Όταν ήρθαμε στην Ερμούπολη, υπήρχαν πολλές φάρες, που όλες τις ένωνε ο κοινός σκοπός: το χρήμα. Χιώτες κουτοπόνηροι, Ανδριώτες δουλευταράδες και αφελείς, Μοραΐτες σκοτεινοί και δίβουλοι και Κασιώτες απλοϊκοί και τίμιοι. Οι Κασιώτες αποτελούν παραφωνία στην κοινωνία της Σύρας. Οι παλιοί τους θεωρούν νεόπλουτους αλλά εμείς μάθαμε να βλέπουμε τα πράγματα όπως είναι. Ζούμε άνετα και διακριτικά, χωρίς να ξεχνάμε από πού ξεκινήσαμε. Τα παιδιά μας εργάζονται σκληρά και ευσυνείδητα στα βαπόρια τους και στα γραφεία της Σύρας, του Πειραιά και του Λονδίνου, όπως ακριβώς μοχθούσαν οι πατεράδες τους στα καράβια τους.

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτό το έχω διαπιστώσει!

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Και ο κύκλος μας είναι κλειστός. Δεν κάνουμε πολλές παρέες με παλιούς Συριανούς. Το ψάρεμα το αγαπάμε πολύ.

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι, μου το έλεγε ο Γιάννης πριν μέρες που είχαμε πάει για ψάρεμα με το καΐκι.

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Έχεις πολλά να μάθεις για τη φάρα μας, τον τόπο μας, τις δουλειές μας...

(Κλείνουν τα φώτα. Βγαίνει η Ρεϊζαίνα. Με το άνοιγμα των φώτων, η Μαρίνα διαβάζει ένα γράμμα από το Μηνά. Μπαίνει ο Γιάννης).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι σου γράφει ο Μηνάς;

ΜΑΡΙΝΑ: Να, άκου: ” Αν νιώθεις ώριμη για να γνωρίσεις το ιοστεφές άστν, έλα τώρα, πριν αρχίσουν τα μαθήματα του Πανεπιστημίου. Σου επιτρέπω να πάρεις μαζί σου και τον άμουσο σύζυγό σου. Θα τον στέλνουμε στον κινηματογράφο, σε μέρος δηλαδή που να μην πολυενοχλεί τις πνευματικές εξάρσεις μας με την εφοπλιστική του χυδαιότητα.” Ξέρεις, Γιάννη, θα ήθελα να πηγαίναμε στην Αθήνα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αδύνατο να λείψω από τη Σύρα τούτη τη στιγμή. Θα πας μόνη σου και εγώ θα έρθω σε καμιά δεκαριά μέρες.

(Τα φώτα κλείνουν απότομα. Μουσική. Ίσως κάποιο κομμάτι Σοφίας Βέμπο. Στο μπροστινό μέρος της σκηνής τοποθετείται τραπέζι με εφημερίδες και βιβλία. Δύο καρέκλες συμπληρώνουν το σκηνικό. Ακούγεται η φωνή του Καραγάτση offstage.)

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ (OFF): Το πλοίο αναχώρησε. Ο Μηνάς καθόταν κοντά στη Δεξαμενή, εκεί που η θάλασσα της πολιτείας ξέσπαγε στα βράχια του Λυκαβηττού.

(Φώτα. Βγαίνουν από το βάθος ο Μηνάς και η Μαρίνα. Γελούν)

ΜΗΝΑΣ: Πάντως, ήμουν βέβαιος ότι θα έρθεις. Ο Γιάννης πως και δεν σ’ ακολούθησε;

ΜΑΡΙΝΑ: Είχε δουλειές. Θα έρθει σε δέκα μέρες.

ΜΗΝΑΣ: Ω, θεέ μου! Αυτοί οι εφοπλιστές! Πως παραμελούν τις γυναίκες τους! Κάθησε. Ξεκουράσου απόψε και από αύριο θα γνωρίσεις την Αθήνα! Έχεις κάποιο ξενοδοχείο να πας;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν έχω προλάβει να κοιτάξω... Ήρθα κατευθείαν εδώ αλλά μπορούμε να ψάξουμε.

ΜΗΝΑΣ: Και γιατί δε μένεις εδώ; Ντιβάνι υπάρχει. Δε θα σου λείψει κάτι. Είσαι άλλωστε η μικρή χαριτωμένη αδερφούλα μου που χάρισες ευτυχία στον αδερφό μου. Άλλωστε, αν μείνεις εδώ, θα είμαστε και περισσότερο μαζί.

ΜΑΡΙΝΑ: Για την ακρίβεια, θα είμαστε διαρκώς μαζί! (Γελά) Ίσως η παρουσία μου να σ’ εμποδίζει να δέχεσαι μερικές... ειδικής μορφής επισκέψεις!

ΜΗΝΑΣ: Θα τις δέχομαι όταν θα πηγαίνεις στα μαγαζιά και στις μοδίστρες.

ΜΑΡΙΝΑ: Έτσι , με εκβιάζεις να κάνω ένα σωρό άχρηστα ψώνια!
(Γελούν)

(Χαμηλώνουν τα φώτα. Φωνή Καραγάτση offstage)

ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ (OFF): Την επομένη ξεκίνησαν την περιήγηση.
Ακρόπολη, Προπύλαια, Ναός της Απτέρου Νίκης, Ερέχθειον,
Παρθενών, Στύλοι του Ολυμπίου Διός, Διονυσίου Αρεοπαγίτου, Άρειος
Πάγος. Η Μαρίνα αναλογίστηκε το φως που έλουζε το Αττικό
τοπίο... Φως που είδαν ο Ευριπίδης, ο Όμηρος, ο Σωκράτης, ο Περικλής,
ο Φειδίας...

(Φώτα. Ξανά καθιστοί στις καρέκλες ο Μηνάς και η Μαρίνα, εμφανώς
κουρασμένη. Ο Μηνάς διαβάζει ένα βιβλίο.)

ΜΗΝΑΣ: (Νευριασμένος) Μαρίνα, αρκετά! Πρέπει να φας και να
κοιμηθείς!

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί; Ούτε πεινώ, ούτε νυστάζω!

ΜΗΝΑΣ: Έτσι νομίζεις! Και πεινάς και νυστάζεις! (Επιστρέφει στο
βιβλίο)

ΜΑΡΙΝΑ: (Με απορία) Τι διαβάζεις;

ΜΗΝΑΣ: Παλαμά. “Πολιτεία και μοναξιά”. (Αρχίζει να απαγγέλει),

Εδώ τα πάντα ζέστηθα

Κι αδιάντροπα λυσσάνε

Αστέρι είν’ ο ξερόβραχος

Και το κορμί φωτιά ‘ναι

ΜΑΡΙΝΑ: (Ξαφνιάζεται) Σταμάτα!

ΜΗΝΑΣ: (απτώητος)

Μαγνήτεψε τα χέρια του

Της σάρκας κεχριμπάρι

Τ’ ολύμπιο το νεχτάρι

Της γύμνιας δως να πιώ

(Η Μαρίνα κλείνει τα μάτια της. Δείχνει να πονάει.)

ΜΗΝΑΣ:

Λύσε τη ζώνη, σταύρωσε

Τα χέρια στην καρδιά σου

Πορφυρά τα μαλλιά σου

Μακρόσυρτη στολή

Και γίνε ατάραχο άγαλμα...

ΜΑΡΙΝΑ: Πάψε! Μηνά σταμάτα!

ΜΗΝΑΣ:

Και το κορμί σου ας πάρει

Της τέχνης την εντέλεια

Που λάμπει στο λιθάρι

ΜΑΡΙΝΑ: Μην συνεχίσεις!

ΜΗΝΑΣ:

Ποιος την ψυχή μας άγγιξε και ποιος την απαλαίνει;

Μες του βουνού τα' αδιάκοπο βαθύ μουγκανητό

Από τις Πύλες τις Σκαιές αργοπερνά η Ελένη

Κι οι γέροι ορθοί σηκώνονται μπροστά της σκεφτικοί!

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι! Όχι αυτό! Μην το κάνεις αυτό Μηνά!

ΜΗΝΑΣ: (Την κοιτάει με υπεροψία και συνεχίζει)

Για Σε, για Σε ασκητέψαμε, ώ αθάνατη τα χέρια

Άλλο από σε δεν είδαμε, δε 'γγίξαμε ναό

Αλλ' ως σε 'γγίξαμε, μεμιάς αγγίξαμε τ' αστέρια

Αλλ' ως σε 'γγίξαμε, μεμιάς αγγίξαμε το Θεό!

(Η Μαρίνα έχει πέσει κάτω και κλαίει. Μπαίνει ο Γιάννης. Ο Μηνάς βγαίνει πιο μπροστά αφήνοντας πίσω του τη Μαρίνα).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι κάνετε εσείς τέτοια ώρα; Εσείς το ρίξατε στο γλέντι!

ΜΗΝΑΣ: Γιάννη! Πότε ήρθες αδερφέ μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ήρθα με το κότερο του Παπαδάκη. Μια επείγουσα και αναπάντεχη δουλειά. Θα μείνω δυο βδομάδες. (Γυρνάει στη Μαρίνα, που έχει ήδη σηκωθεί και σουλουπώνεται)

Λοιπόν Μαρινέτα, πως σου φάνηκε η Αθήνα; Είσαι ευχαριστημένη;

ΜΑΡΙΝΑ: (Με τρεμάμενη φωνή) Ναι, ναι...Είμαι πολύ ευχαριστημένη.

(Τον αγκαλιάζει και αρχίζει να κλαίει)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι έχεις; Τι σου συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω...

(Σταδιακά χαμηλώνουν τα φώτα. Μουσική δεκαετίας '30. Επιστροφή στο Αρχοντικό των Ρειζήδων)

(Η Μαρίνα κάθεται στο χαλί και παίζει με την Αννούλα, την κόρη της. Μπαίνει ο Μηνάς)

ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ (OFF): Πέρασαν δέκα χρόνια...Δέκα χρόνια από τότε που παντρεύτηκε και εγκαταστάθηκε στη Ελλάδα. Και πια, τη ζωή της γέμιζε η κόρη της , η Αννούλα. Ο καρπός του έρωτα της με τον Γιάννη.

(Μπαίνει η Ρειζαίνα)

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Τι σα φέρει η γιαγιά στο Νανανάτσι της; Τι σα φέρει;

ΑΝΝΟΥΛΑ: Μεμέλες και λουτούμια!!

ΜΑΡΙΝΑ: (Στην Ρειζαίνα) Μητέρα , σας παρακάλω σταματήστε όλοι να την παραχαϊδεύετε. Κι εσείς και ο Μηνάς!

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Θυμωμένη) Τι σου έκανε ο Μηνάς; Τόσον καιρό λείπει!

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι, αλλά όταν ήταν εδώ την κακόμαθε πολύ και δεν πρέπει. Εγώ του το είπα: ‘Είναι καιρός να παντρευτείς, να κάνεις δικά σου παιδιά και να αφήσεις τα ξένα ήσυχα!’

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: Μα την αγαπάει πολύ, είναι η αδυναμία του.

ΜΑΡΙΝΑ: Μόνο που την αγαπάει υπερβολικά και τη χαλάει με τα χάρδια του.

ΑΝΝΟΥΛΑ: Μαμά! Τι είναι αυτό εδώ το κίτρινο ζωάκι; (Της δείχνει μια σελίδα από ένα βιβλίο)

ΜΑΡΙΝΑ: (Το παρατηρεί) Είναι αλεπού. Ένα ζώο πονηρό και κακό.

ΑΝΝΟΥΛΑ: Πονηρό και κακό...

ΡΕΙΖΑΙΝΑ: (Στη Μαρίνα) Σου έγραψε ο Μηνάς;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι. Γράφει ότι είναι καλά.

PEIZAINA: Ναι...Το πουλάκι μου...Πάνε πια 4 χρόνια που δεν έχει φανεί...Ταξιδεύει...Μα θα έρθει την άλλη εβδομάδα επιτέλους...Θα γίνει και δεξίωση στο Αρχοντικό των Ψάλτηδων.

MAPINA: Αλήθεια; Ευκαιρία να βάλω και το καινούργιο φουστάνι που μου πήρε ο Γιάννης.

PEIZAINA: Ναι...Σάμπως δεν είχες αρκετά...

(Παγώνει το πλάνο και χαμηλώνουν τα φώτα. Ακούγεται η φωνή της Μαρίνας offstage)

MAPINA (OFF): Όχι, δε με ένιωσε ποτέ για άνθρωπο δικό της. Πάντα με αντίκρυζε σαν ξένη και παρείσακτη στην οικογένεια. Έκανα ό,τι μπορούσα για να την πείσω πως τα πάντα με δένουν πιο αδιάρρηκτα μ' εκείνα που τη δένουν και 'κείνη. Ότι η ψυχή μου ξέκοψε από το γερμανοκελτικό μου αίμα και έγινε ελληνική. Άδικος κόπος...Οπωσδήποτε, δε μπορούσα να παρατήσω το παιδί μου στην αναχρονιστική επιρροή της...

(Κλείνουν τα φώτα. Μουσική δεξίωσης. Αρχίζει το

Β' Κινηματογραφικό Μέρος)

(Β' Κινηματογραφικό Μέρος. Η Δεξίωση στο Αρχοντικό των Ψάλτηδων. Μια αίθουσα με αρκετά άτομα που συζητούν σε παρέες. Jazz υπόκρουση. Μια παρέα στην άκρη ο Εισαγγελέας και ο Νομάρχης. Άλλη παρέα ο Γιάννης με το Μηνά και κάποιους φίλους. Σε μια άκρη η Μαρίνα με την Καλλιόπη. Η κάμερα πλησιάζει σταδιακά τον Εισαγγελέα και τον Νομάρχη)

NOMARXHS: Είμαι έξι μήνες εδώ, κι αδύνατο να υποψιαστώ τον πλούτο που κρύβεται σε αυτά τα νοικοκυρόσπιτα με τη μετριόφρονα εμφάνιση. Πρέπει να μιλήσω για αυτό το ζήτημα με τον έφορο...

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ: Περιττό. Είναι πολύ καλά πληροφορημένος. Αλλά δεν έχει στοιχεία. Όλος αυτός ο πλούτος έρχεται από τα βαπόρια, αντικείμενα δηλαδή που μετακινούνται έξω από τα χωρικά μας ύδατα. Οι ναυλώσεις γίνονται στο Λονδίνο, τα ναύλα πληρώνονται στη Νέα Υόρκη. Φυσιολογικώς αδύνατο να διενεργηθεί έλεγχος...Καταλάβετε;

NOMARXHS: Υπάρχουν τα τεκμήρια...

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ: Άκρως επικίνδυνη η αδέκαστη εφαρμογή τους...

NOMARXHS: Πάντως, η γεωργία το εμπόριο και η ναυτιλία είναι οι τρεις πλουτοφόροι μαστοί της Ελλάδος...

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ: Δε ξέρω πως μορφολογείτε συμβολικά την Ελλάδα. Αν την βλέπετε σαν γυναίκα, της περισσεύει ένας μαστός..

ΝΟΜΑΡΧΗΣ: Χαχα! Έχετε δίκιο φίλτατε. Εγώ όμως θα προτιμούσα δύο πραγματικούς, αντί για τους συμβολικούς...

(Απομακρύνεται η κάμερα. Ένας άγνωστος πλησιάζει τη Μαρίνα)

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Ένα κοκτέιλ, κυρία Ρεϊζή;

ΜΑΡΙΝΑ: Ευχαριστώ. Μα νομίζω πως έχω ξεπεράσει τα επιτρεπόμενα όρια...Θέλετε να με δείτε να παραπατώ και να φέρομαι με τρόπο χυδαίο;

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: In vino veritas! Αποκλείεται η αλήθεια του κρασιού σας να είναι αυτή που περιγράψατε.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωραία απάντηση. Στην Αυλή των Βερσαλλιών θα κάνατε την τύχη σας με τέτοια απάντηση. Η Πομπαντούρ θα σας διέκρινε...

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Δοκιμάστε το 'Μανχάταν'. Εξαιρετικό! Κι ας υποθέσουμε ότι βρισκόμαστε στη Στοά των Κατόπτρων. Ότι εσείς είστε η Πομπαντούρ κι εγώ ένας δευτερότοκος από ευγενική αλλά κατεστραμμένη οικογένεια της Γασκώνης...

ΜΑΡΙΝΑ: Πράγματι, το 'Μανχάταν' είναι εξαιρετικό! Θαυμάζω τη φαντασία και την ιστορική σας μόρφωση! Είστε διανοούμενος;

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Είμαι απλώς ένας βιομήχανος υφασμάτων στον Περιραιά και μανιακός αναγνώστης του Αλέξανδρου Δουμά πατρός. Χορεύετε;

(Ξεκινούν να χορεύουν)

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Διαπιστώνω, κοιτώντας τα μάτια σας, ότι τρέμετε την αλήθεια. Που θα σας οδηγήσει άραγε το ψέμα, το οποίο και απεχθάνεστε; Και πού η αλήθεια που αρνείστε να αντικρίσετε;

ΜΑΡΙΝΑ: (Σταματά να χορεύει και τον κοιτά καχύποπτη) Ποιος είστε;

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Μας σύστησαν πριν μισή ώρα. Δημοσθένης Καπετανάκης, βιομήχανος υφασμάτων.

ΜΑΡΙΝΑ: Κάπου σας έχω δει, με άλλο όνομα.

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Μην κάνετε κατάχρηση των αστυνομικών μυθιστορημάτων.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν αστειεύομαι. Σας παρακαλώ να μιλήσετε σοβαρά.

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: (Ειρωνικά) Έστω. Ομολογώ πως είμαι ο Ανέστης Μπίθακας ή Κοκοβιός ή Μπαταξίδης. Διεθνής απατεώνας, καταζητούμενος από όλες τις αστυνομίες της Υφηλίου. Κάνετε την τύχη σας...

ΜΑΡΙΝΑ: Με συγχωρείτε! Θέλετε να συνεχίσουμε τον χορό;

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Λυπάμαι, αλλά πρέπει να φύγω με το επόμενο βαπόρι για τον Πειραιά. Μόλις προφταίνω.

ΜΑΡΙΝΑ: Μάλιστα...

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Σας χαιρετώ. Έχω τη διαίσθηση πως δεν θα ξαναϊδωθούμε. Τόσο το καλύτερο. Έτσι , οι αργαλειοί του εργοστασίου μου θα υφάνουν πιο ελεύθερα το ύφασμα που θα σας τυλίξει.

ΜΑΡΙΝΑ: Εμένα;

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Όχι ακριβώς. Μιαν άλλη Μαρίνα Ρειζή, που θα είναι η συμπυκνωμένη πεμπτούσια σας. Καλή τυχη...

(Φεύγει. Η Μαρίνα μένει μόνη και προβληματισμένη. Την πλησιάζει η Λιλή)

ΛΙΛΗ: Πώς είσαι Μαρίνα μου; Περνάς καλά;

ΜΑΡΙΝΑ: Περίφημα. Να σε ρωτήσω κάτι;

ΛΙΛΗ: Τι συμβαίνει;

ΜΑΡΙΝΑ: Εκείνος ο προσκαλεσμένος σου, ο ξένος, που χορεύαμε μαζί πριν λίγο, ποιος είναι;

ΛΙΛΗ: Δεν στον σύστησα;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι, μα ξεχνάω το όνομά του.

ΛΙΛΗ: Δημοσθένης Καπετανάκης. Υφασματέμπορος και συγγραφέας με το ψευδώνυμο Νεζερίτης.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωστε για αυτό μου θύμιζε κάποιον... Και έχω μελετήσει αρκετά το έργο του... Πολύ ενδιαφέρον τύπος!

ΛΙΛΗ: Δεν αντιλέγω! (Κοιτά τον Γιάννη και το Μηνά) Κοίταξε τους άντρες μας απόψε! Λάμπουν και οι δύο!

ΜΑΡΙΝΑ: Παρότι τόσο διαφορετικοί, είναι και οι δύο εκθαμβωτικοί απόψε!(Δείχνει ταλαιπωρημένη)

ΛΙΛΗ: Πάντως, πρέπει να περάσατε πολύ ωραία στο ταξίδι σας με το Γιάννη.

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια είναι. Τήνος με την Παναγία, Μύκονος ... Το νησί των ανέμων, Μήλος...Μα τι παραλίες, Αμοργός...

ΛΙΑΗ: Μα δε σε βλέπω και πολύ καλά.

ΜΑΡΙΝΑ: Μάλλον το παράκανα με το αλκοόλ... Δεν είναι τίποτα.

ΛΙΑΗ: Έγινε! Θα σε δω αργότερα! (Φεύγει προς άλλη παρέα)

(Ο Γιάννης πλησιάζει τη Μαρίνα)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι συμβαίνει, Μαρινέτ;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε ξέρω τι με έπιασε απόψε...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μη λες ανοησίες. Δεν έκανες τίποτα κακό. Διασκεδάζεις, κι εγώ σε χαίρομαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι καλός...Αλλά θα σε παρακαλούσα να πηγαίνουμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Είσαι σίγουρη; Αν είναι, πάμε να χαιρετήσουμε τους Ψάλτηδες και πάμε...

ΜΑΡΙΝΑ: Πήγαινε εσύ. Θα πάω να βρω το Μηνά και θα σε περιμένουμε έξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όπως θες.

(Η κάμερα πλησιάζει το Μηνά. Πλησιάζει και η Μαρίνα)

ΜΑΡΙΝΑ: Θέλω να σου πω.

ΜΗΝΑΣ: Τι συμβαίνει;

ΜΑΡΙΝΑ: Πότε φεύγεις για Αθήνα;

ΜΗΝΑΣ: Σε τρεις μέρες.

ΜΑΡΙΝΑ: Νομίζω πως , πριν φύγεις, θα έπρεπε να τακτοποιήσεις ένα ζήτημα.

ΜΗΝΑΣ: Ποιο ;

ΜΑΡΙΝΑ: Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Η Λιλή είναι θαυμάσιος άνθρωπος. Θα σε κάνει ευτυχισμένο.

ΜΗΝΑΣ: Αν δε γελιέμαι, μου κάνεις συνοικέσιο; Δε θέλω να παντρευτώ!

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν καταλαβαίνω τις υπεκφυγές σου! Δεν αγαπάς τη Λιλή;

ΜΗΝΑΣ: Δεν την αγαπώ. Τη φλέρταρα λιγάκι, να περνάει η ώρα...

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια λες;

ΜΗΝΑΣ: Γιατί να πώ ψέματα;

ΜΑΡΙΝΑ: Τότε, πρέπει να διακόψεις άμεσα αυτό το φλερτ. Για σένα, η ιστορία αυτή είναι ανώδυνη, αλλά η Λιλή παίρνει αλλιώς το θέμα. Βάζει ιδέες. Ίσως κιόλας να σ' αγαπάει. Αν καταλάβει πως τη γέλασες, θα πικραθεί πολύ...

ΜΗΝΑΣ: Έχεις δίκιο. Ξέροντας την νοοτροπίας και τη ψυχοσύνθεση της Λιλής, δεν επέκτεινα το φλερτ μου πέραν του ανώδυνου. Ό,τι το έκανα, το έκανα από ανία. Αλλά θα σταματήσω ακόμα και αυτό. Δε θέλω να την πληγώσω.

ΜΑΡΙΝΑ: Λόγο τιμής;

ΜΗΝΑΣ: Λόγο τιμής.

(Απομακρύνεται. Την πλησιάζει ο Γιάννης)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μαρίνα, θες να πάμε;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι, Ζαννό. Νιώθω καλύτερα. Θα κουβεντιάσω λίγο και πάμε έπειτα. Πάω να φρεσκαριστώ λίγο στο μουντουάρ.

(Αλλαγή πλάνου. Ένα σκοτεινό δωμάτιο. Το μόνο που φωτίζει είναι ένα μικρό λαμπατέρ. Βλέπουμε το Μηνά να φιλιέται με τη Λιλή. Ξαφνικά, η πόρτα ανοίγει και μπαίνει η Μαρίνα. Η Λιλή φεύγει κλαίγοντας.)

ΜΑΡΙΝΑ: Με συγχωρείς που σε ενόχλησα. Άλλη φορά θα 'πρεπε να κλειδώνεις την πόρτα.

ΜΗΝΑΣ: Μάλλον εσύ θα 'πρεπε να χτυπάς την πόρτα, πριν μπεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Ακολουθούθα τη συμβουλή μου και θα ακολουθήσω τη δική σου. Έτσι, εσύ θα γλιτώσεις από μερικές ενοχλήσεις και εγώ από μερικές απογοητεύσεις...

ΜΗΝΑΣ: Έχεις δίκιο. Δεν υπήρξα ειλικρινής μαζί σου.

ΜΑΡΙΝΑ: Αναρωτιέμαι το γιατί. Την αγαπάς;

ΜΗΝΑΣ: Δε ξέρω. Μου αρέσει πολύ.

ΜΑΡΙΝΑ: Αν είσαι τίμιος άντρας...

ΜΗΝΑΣ: Δεν είμαι, το είδες και μόνη σου. Αν θές να μη σου δώσω και άλλες απογοητεύσεις ακόμα, πάψε να ασχολείσαι μαζί μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω!

(Κλείσιμο πλάνου. Φώτα. Στο Αρχοντικό των Ρειζήδων, βράδυ. Ένα κρεβάτι, στο οποίο κοιμάται η Μαρίνα. Την ξυπνάει ο Γιάννης)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ξύπνα Μαρίνα. Σήκω.

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ είσαι Ζαννό; Τι ώρα είναι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τέσσερις και μισή. Είχες ανησυχο ύπνο...

ΜΑΡΙΝΑ: Διόλου απίθανο. Με πείραξαν τα κοκτεϊλ στο στομάχι. Με πονάν τα μηνίγγια μου. Αλλά σε βλέπω προβληματισμένο. Τι συμβαίνει;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Άσχημα τα νέα. Το ‘ΜΑΡΙΝΑ’ εξέπεμψε στις τέσσερις ώρα Γκρίνουιτς σήμα κινδύνου, καθώς περνούσε το Φινιστέρ. Ένα σύντομο S.O.S. κι ύστερα σιωπή. Οι Ισπανοί τηλεγραφούν πως μονάχα τα κατάρτια και η τσιμινιέρα φαίνονταν από το νερό. Η θύελλα ήταν τρομακτική.

ΜΑΡΙΝΑ: Και το πλήρωμα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δε σώθηκε κανείς...(Συγκινείται) Τριανταδύο νεκροί... Τριανταδύο...

ΜΑΡΙΝΑ: Και τώρα τι γίνεται;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γλυκό μου κορίτσι... Να 'ξερεις τι μας περιμένει... Τι σε περιμένει...

(Φώτα. Μουσική)

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ